

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XI. De Paphnutio Episcopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

θάνατον καλεῖσθαι αἱ θεῖαι γραφαί, τῆς κοι-
 ναίας τῶν θεῶν μυστηρίων ἀξιῶσαι. ἀλλ'
 ἤπι μετάνοιαν μὴ αὐτὸς προτρέπειν. ἐλ-
 πίδα δὲ τῆς ἀφέσεως, μὴ πᾶσα τῶν ἱερέων,
 ἀλλὰ πᾶσα τὰ θεῶν ἐνδεχέασθαι, τὰ δυναμέ-
 νη καὶ ἐξουσίᾳ ἔχοντι· συγχωρεῖν ἀμαρ-
 τήματα ταῦτα εἰπόντι· τὰ ἀκεσίς, ἐπι-
 πῶν τὸν βασιλέα, θεῶν ὡς ἀκεσίς κλίμακα, καὶ
 μόνι· ἀνάβηθις τὸν ἕρανόν. τέτων ἔτε ὁ
 παμφίλις εὐσεβεί· ἔτε ἄλλος τις ἐμνημό-
 νησε πῶποτε· ἐγὼ δὲ πᾶσα ἀνδρὸς ἠκαστα
 ἔδαμῶς ψυδομένε, ὡς παλαῖος τε ἡ
 (Φόδρα, καὶ ὡς ἰσορήσας τὰ ἐκ τῆς σύνοδον
 ἔλεγχον. ὅθεν καὶ τεκμαίρεται τὸ πεπον-
 θῆναι οὐδὲν σιωπῆ ταῦτα πᾶσαι ψαμένε,
 ὁ πολλοὶ τῶν ἰσορίας συζητημένων πε-
 πόνθασιν. ἐκείνοι γὰρ πολλὰ πᾶσαι εἰπῶσιν,
 ἢ προσωπάρχοντες τισιν, ἢ προσωποχαι-
 ζόμενοι. τὰ μὴ ἐν ἀκεσίς τοσαῦτα.

A mortem divinæ scripturæ pronunciant,
 ad divinorum mysteriorum commu-
 nionem admitti non oportere: sed ad
 penitentiam quidem invitandos esse:
 remissionis vero spem non à sacerdo-
 tibus expectare eos debere, verum à
 Deo, qui solus jus potestatemque ha-
 bet dimittendi peccata. Quæ cum di-
 xisset Acesius, subjunxit Imperator:
 pone scalam, Acesi, & in cælum solus
 ascende. Hæc neque Eusebius Pam-
 phili, neque alius quispiam literis pro-
 didit. Ego vero ea accepi ab homine
 haudquaquam vano; qui quidem ad-
 modum provec̄ta erat ætate, & ea nar-
 rabat, quæ ipse in Concilio geri viderat.
 Ex quo etiam conjicio, iis, qui ista
 silentio prætermiserunt, idem contigisse,
 quod multis aliis historiæ scri-
 ptoribus. Hi enim multa præterire so-
 lent, vel propterea, quod male affecti
 sunt erga quosdam, vel ut certis homi-
 nibus gratificentur. Sed de Acesio
 hæcenus.

Κεφ. ια΄.

πρὸς παφνούτιον τὸ ἐπισκόπου

ΕΠΕΙ δὲ παφνετίου καὶ σπυριδίων ποιή-
 σασαι μνήμην ἀνωτέρω ἐπηγελάμε-
 θα, εὐκαιρῶν ἐν ταῦτα πρὸς αὐτῶν εἰπεῖν·
 παφνετί· γὰρ μίας πόλεως τῶν ἀνωθη-
 βῶν ἐπισκοπῶν ἡ ἄνω ἀνὴρ θεοφιλῆς,
 ὡς καὶ σημεῖα θαυμάσια γίνεσθαι ἐπὶ αὐ-
 τῷ. οὗτος ἐν καιρῷ τῶν διωγμῶν, τὸν ὀφθαλ-
 μὸν ἐξεκόπη. (Φόδρα δὲ ὁ βασιλεὺς ἐτίμα
 τὸν ἀνδρα, καὶ σιωπῶν τὰ βασιλεία
 μετέπεμπε, καὶ τὸν ἐξορευγμένον ὀφθαλ-
 μὸν κατεφίλη. τοσαύτη προσήν τῷ βασιλεῖ
 κωνσταντίνῳ εὐλάβεια. ἐν μνήμῳ οὖν τῶν πρὸς
 παφνετίου εἰρησθῶ. ὁ δὲ πρὸς λυσιτέλειαν
 τῆς ἐκκλησίας καὶ κόσμον τῶν ἱερωμένων διὰ
 τὴν αὐτῆς συμβεβηκὴν γέγονε, τὸ διηγήσο-
 μαί. ἐδόκει τοῖς ἐπισκόποις νόμον νεαρὸν εἰς
 τὴν ἐκκλησίαν εἰσφέρειν, ὡς οὐδὲν ἱερω-
 μένε, λέγω δὲ ἐπισκόπους καὶ πρεσβυτέ-
 ρους καὶ διακόνους, μὴ συγκαθεύδειν ταῖς
 γαμηταῖς, ἀεὶ ἐτι λαϊκοὶ ὄντες ἠγάγον-
 τὸ καὶ ἐπεὶ πρὸς τῆς βεβλησθῆναι πρὸς
 κεντο, διανασθῆναι ἐν μέσῳ τῶν συλλόγων τῶν
 ἐπισκόπων ὁ παφνετίου, εἰδοῦ μακροῦ, μὴ

CAPUT XI.

De Paphnutio Episcopo.

C Sed quoniam superius polliciti su-
 mus, nos mentionem Paphnutii,
 Sphyridionisque esse facturos, opportu-
 num hic fuerit, de illis pauca dicere,
 Paphnutius igitur cujusdam urbis in su-
 periori Thebaide fuit Episcopus: vir
 adeo pius Deoque carus, ut admiran-
 da ab eo signa ederentur. Huic perfe-
 ctionis tempore oculus fuerat effos-
 sus. Imperator vero hominem magno-
 pere observabat, & frequenter in pala-
 tium accerlebat, effosumque ejus ocu-
 lum deosculabatur. Tanta in princi-
 pe Constantino inerat pietas ac reve-
 rentia. Atque hoc de Paphnutio à no-
 bis primo loco dictum sit. Illud vero
 quod ad utilitatem ecclesiæ, & ad ho-
 nestatem clericorum, ejus consilio ge-
 stum est, deinceps exponam. Visum
 erat Episcopis novam legem in eccle-
 siam inducere, ut quicumque in sa-
 crum ordinem allecti essent, id est Epi-
 scopi, Presbyteri & Diaconi, ab uxo-
 rum, quas cum laici essent, matri-
 monii jure sibi sociaverant, concubi-
 tu abstinerent. Cumque hac re in
 medium proposita, singulorum sen-
 tentiæ rogarentur, surgens in me-
 dio Episcoporum consessu Paphnu-
 tius, vehementer vociferatus est, non

esse imponendum clericis & sacerdotibus grave iugum: honorabiles nuptias & torum immaculatum esse dicens; ne ex nimia severitate damnum potius inferrent ecclesiæ. Neque enim omnes ferre posse tam districtæ continentia disciplinam: ac forsitan inde venturum esse, ut cuiusque uxoris castitas minime custodiretur. Castitatem autem vocabat congressum viri cum uxore legitima. Satis esse, ut qui in clericum fuissent adscripti, juxta veterem ecclesiæ traditionem jam non amplius uxores ducerent: non tamen quæquam sejungendum esse ab ea, quam antehac, tunc cum esset laicus, legitime duxisset. Atque hæc dixit, ipse non modo conjugii, sed muliebris congressus penitus expers; quippe qui à puero in monasterio educatus fuisset; & ob singularem castimoniam ab omnibus celebratus. Cæterum universus sacerdotum cœtus, Paphnutii sermonibus assensus est. Proinde obmissa ejus rei disceptatione, singulorum arbitrio permiserunt, ut ab uxorum consuetudine abstinerent si vellent. Et hæc quidem de Paphnutio.

Α βαρῶ ζυγὸν ἐπιθεῖναι τοῖς ἱερωμένοις ἀνδράσι, τίμιον εἶναι καὶ τὴν κοίτην, καὶ αὐτὸν ἀμίαντον τὸν γάμον λέγων, μὴ τῆ ὑπερβολῆ τῆς ἀκραιβείας, μᾶλλον τὴν ἐκκλησίαν παροβλάψωσι· ἔ γδ πάντας δύνανται φέρεν τῆς ἀπαθείας τὴν ἀσκησιν, ἐδὲ ἴσως φυλαχθήσεως τὴν σωφροσύνην τῆς ἐκάστου γαμετῆς. Ὁ σωφροσύνην ἡ ἐκάλει καὶ τῆς νομίμου γυναικὸς τὴν συνέλθωσιν. Δεκεῖθεν τὸν φθάσαντα κλήρεσ τυχεῖν, μηκέτι ἐπὶ γάμον ἐρχεσθαι. κατὰ τὴν τῆς ἐκκλησίας ἀρχαίαν παράδοσιν. μήτε μὴν ἀποζεύγναι ταύτης, ὡς ἀπαξ ἤδη παρῆθεν λαϊκὸς ἂν ἠγάγετο. καὶ ταῦτ ἐλεγε ἀπειροῦ ἂν γάμου, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν γυναικός. ἐκ παιδὸς γδ ἐν ἀσκητηρίῳ ἀντέδραπτο, καὶ ἐπὶ σωφροσύνη, εἰ καί τις ἄλλου, ἀεικόσμου ἂν περὶ τῆ πᾶς ὁ τῶν ἱερωμένων σύλλογος τοῖς παφνετίε λόγοις. διὸ καὶ τὴν ἀειτῆτε ζήτησιν ἀπεσιγήσαν, τῆ γνώμῃ τῶν βελομένων ἀπέχεσθαι τῆς ὁμιλίας τῶν γαμετῶν καταλείψαντες. καὶ τοσαῦτα μὲν ἀει παφνετίε.

CAPUT XII.

De Spyridone Cypriorum Episcopo.

Nunc ad Spyridonem transeamus. Tanta in eo adhuc ovium pastore inerat vitæ sanctitas, ut dignus habitus sit, qui hominum quoque pastor existeret. Hic urbis cujusdam in Cyprio, nomine Trimithuntis, episcopatum sortitus est. Verum ob singularem animi modestiam, etiam in Episcopatu oves pascere non destitit. Et multa quidem de hoc viro referuntur. Ego vero unum duntaxat aut alterum ejus facinus commemorabo, ne longius ab instituto videar aberrare. Fures media nocte caulas ejus clanculo ingressi, oves inde abducere tentabant. Sed Deus, qui pastorem ipsum servabat, oves quoque ejus conservavit. Fures enim invisibili quadam virtute conficti ad ovilia tenebantur. Jam dies illucescebat. Ille ad oves veniens, postquam juvenes manibus post tergum revinctis vidit, statim intellexit id, quod gestum fuerat. Factaque oratione absolvit fures, admonens eos atque ex-

Κεφ. 16.

Περί σπυριδωνος τῆ κυπρίων ἐπισκόπου.

Περί τῆ σπυριδωνος, τοσαύτη τῶ ποιμένι παροσῆν ὁσιότης, ὡς καὶ ἀξιοθεῖναι αὐτὸν καὶ ἀνθρώπων ποιμένα ἡγεῖσθαι. ὅς μίας τῆ ἐν κύπρω πόλεων ὀνόματι τριμιθῆντος, τὴν ἐπισκοπὴν ἐκκληρωτο. διὰ τὴ ἀτυφίαν πολλὴν, ἐχόμενος τῆς ἐπισκοπῆς ἐποίμανε καὶ τὰ πρόβατα. πολλὰ μὲν οὖν τὰ ἀει αὐτῶ λεγόμενα. ἐνὸς ἧ δὲ δύο ἐπιμνησθήσομαι, ἵνα μὴ ἐξω τῆ προκειμένη δόξω πλανᾶσθαι. μεσῶσης ποτὲ τῆς νυκτός, κλέπται ταῖς ἐπαύλεσι τῶν παροσῆτων λαθραῶς ἐπελθόντες, ἀφαιρείας τῶν παροσῆτων ἐσπῆδαζον. ὁ θεὸς ἡ ἀερα ὁ τὸν ποιμένα σώζων, ἐσωζε καὶ τὰ πρόβατα. ἔ γδ κλέπται, ἀσάτω δυνάμει παρὰ ταῖς ἐπαύλεσιν ἐδέδεντο. ὄρθρου τὲ ὡς καὶ ἡμεῖς παρὰ τὰ ποίμνια· ὡς ἡ εὐρεῖ ὀπίσω τὰς χεῖρας ἔχοντας, ἐγνωτὸ γεγονός· ἡ ἐνυχομένους, λύσειεν κλέπτας, πολλὰ τε νεθετήσας, ἡ παραινεσας.